

שלא נצלה ולחמי תודה שלא הורמו, אף על גב דלאו בני אבילה נינהו, חיבין עליהם משום טומאה¹⁵

ודוחה הגمرا: ולא הייא דמיון זה אינו נכון, כי הtmp; אימורי קדשים קלים אף על פי שאינם ראויים לאכילת אדם, מכל מקום חזותם לגבוה להיקרב על המזבח. מה שאין כן הכא, בשר פסה שלא חוץלה, ולחמי תודה שלא הורמו, דלא חזותם לגובה ולא להדיות.

השלמים אשר לה וטמאו עליו, ונכרתה הנפש היא מעמיה" [ויקרא ז]. ומן היתור של תיבות "אשר לה" דרשנו לרבות דבר העולה לגבהה, דהיינו אימורי קדשים קלים, לטומאה. שהאוכלים בטומאת הגוף חיבר כרת.

ומוכיח רבא: אלמא, אף על גב דאים רום אלו לאו בני אבילה נינהו¹⁶ שהרי דין להיקרב על המזבח, בכל זאת חיבין עליהם משום טומאה. אם כן, הכא נמי, בשר פסה

הדרן על כל הפסולין

16. הקשה האבי עזרי [שם], מה ראייה היא זו מאימורי קדשים קלים, הרי וודאי שלא הורטו האימורים לטהורים, וסיבת החיווב על אכילתם בטומאה, אינה משומך אלא משומש שיריבתה תורה לחיווב טומאה "אשר יקרב" בהוכשר ליקרב, ומה שאין כן נידון דין שהוא מצד "ניתר לטהורים"!¹⁷

ובקהלות יעקב הקשה [על פי דרכו שהובאה לעיל בביבאו חידושו של רב חדדא], הרי אימורי קדשים קלים כבר נגמרה עבדות הכתורתן, ואין עליהם אלא אישור צרכי של "כليل תהיה", ומה שאין כן בנידון דין שעודיע לא נעשו כל המצוות שהוטלו על הקרבן!

ותירץ, שאף אימורים, כל כמה שלא הוקטרו אסורים מחמת שלא נגמרה מצוות הקטרה, ורק אזהרת הלא תעשה שלהם היא משומש ככליל תהיה, אבל בללא הכى גם היה אסור לאוכלים, שהרי הוא מבטלם מצוות הקטרה, והוא שהוכיחה הגمرا, שאם תאמר שהפסח שלא נצלה ולחמי תודה שלא הורמו נחשים שלא הורטו לטהורים, אם כן מטעם זה אף האימורים יחשבו לא הורט לטהורים, מחמת מצוות הקטרה המוטלת עליהם, ובברכה שرك חסרון מתייד של זורקה, נחשב לא הורט לטהורים.

שהצין מרצתה על הטומאה לעניין שתהייה זו זורקה מעולה, ואף על פי שלא הועילה הזורקה להתרט את הבשר באכילה, והוא אסור משומש טומאה, מכל מקום, לאחר שהועילה לעצם הובח, נחسب זה "ניתר לטהורים", ואם כן הוא הדין לפסה שלא נצלה, לאחר והועילה הזורקה, ורק שציריך לאכול הפסח צלי, וודאי שיש כאן "ניתר לטהורים"?

וביתר יש לחתמה, הרי בשר שלא נצלה ולחמי תודה שלא הורמו, הרי הם כבשר שנפלל בリンעה או ביזוא אחר הזורקה, אשר נחשב ניתר לטהורים משומש שהועילה להם הזורקה, וכי המפריש שם בגמרא?!?

ובקהלות יעקב [סימן כח] כתוב ליישב, שאין סוגיא זו דומה לנידון דין, כי היה מקום לומר, שלא יהיה ניתר לטהורים אלא לאחר שנעשה בקרבן כל מה שמוטל לעשות בהכשו בקום ועשה, וכגון עבודות המתיר, ולכך, הוא הדין לצליית הפסח ולהרמת לחמי התודה, שכן מצוות בקרבן שהטילה תורה בקום ועשה, וכל זמן שלא נגמרה מצוותן אין זה ניתר לטהורים, ולזה אין להזכיר מבשר שנטמא, שהרי בזה כבר נעשה כל מה שהוטל על הקרבן, ופסול טומאה. הינו פסול צרכי, ופשט שיחשב ניתר לטהורים.